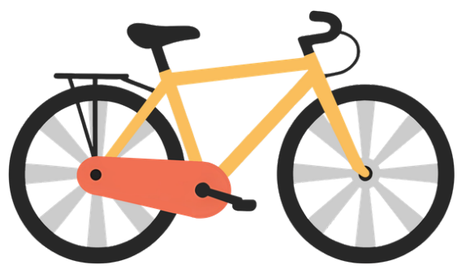
eM 48

ŘÍJEN 2026

Téma čísla: Ohlédnutí za létem

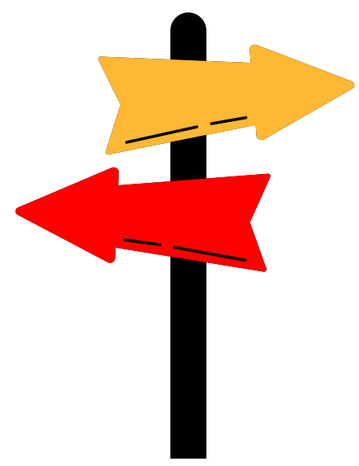
Prázdninový den očima kola

KRYSA V NEW YORKU

TAJEMNÝ VZKAZ

Léto v ráji

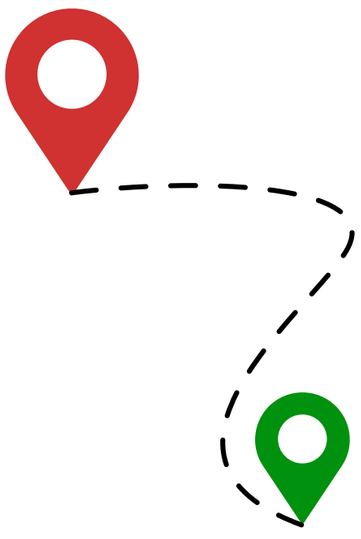

Rozhovor s opalovacím krémem

Prázdniny očima loďky

Rozhovor s Ilonou Táborskou

JAK TO VIDÍ MŮJ KUFR?

úvodník

Slovo úvodem

Právě držíte v rukou první číslo časopisu v novém školním roce!

Pokračujeme s **TEMATICKÝMI DNY.**

V pátek 13. listopadu vyhlašujeme PYŽAMOVÝ DEN**.** Pokud se k nám chcete přidat, přijďte v **zimní variantě pyžama.** Tento den se přidáme k Nadačnímu fondu Dům Ronalda McDonalda, který tento den pořádá po celé ČR. Fond podporuje rodiny vážně nemocných dětí, které tráví týdny, někdy i měsíce, v nemocnicích.

Přejeme vám úspěšný školní rok 2026/27!

Tereza Heřmanská a Šimon Vyskočil

kufr promluvil

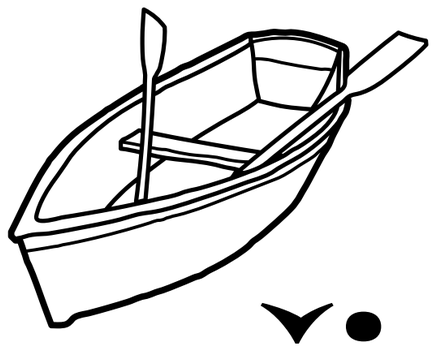
Jak to vidí můj kufr?

Byl prázdninový den, když mě moji majitelé vytáhli z půdy a začali mě naplňovat věcmi. A už jsme jeli na letiště. Letěli jsme do Barcelony, ale já jsem se objevil v Paříži. Tam jsem musel čekat, až si pro mě přijedou. Mezitím mě dali za dalšími ztracenými kufry. Poznal jsem tam kufry z celého světa. Jeden byl dokonce z Japonska. Ten mi povyprávěl o svých cestách a jak měl být v Americe. Uběhl den a pak mě poslali do Barcelony za mými majiteli. Když mě uviděli, začali jásat: „Jooo, konečně!“ Tak jsem si nakonec mohl užít prázdniny.

Robin Polách, 8.B

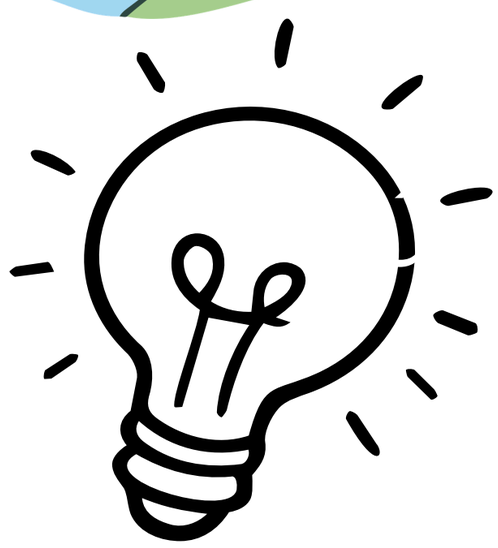
Prázdniny očima loďky

Ahoj, já jsem taková plastová loď – konkrétně Vydra. Jednou si mě koupil Aniččin táta. Tohle léto bylo nejnáročnější. Byla jsem pořád ve vodě, ale to bylo ještě v poho, protože potom přišlo totální mučení od Aničky a kamarádů.

Jednou přijela Anička a mluvila o tom, že přijedou nějací kamarádi. Pomyslela jsem si, že určitě neumí na lodi a ani na mě nebudou chtít jít. Potom jsem si rychle uvědomila, že i kdyby neuměli, tak je to Anička stejně naučí. Anička mě vytáhla na Moravu a začalo to. Napřed na mě normálně jezdili, ale potom jsem málem umřela. Uvázali mě na lano za příď, abych neuplavala a začali se na mě houpat ze strany na stranu. Nalévala se do mě voda a byla jsem najednou hrozně těžká. Skákali na mě, šplhali do mě a shazovali se. Potom našli fakt šílenou zábavu – napustili do mě vodu a chytali malé rybky, aby je mohli dát BOHUŽEL do mě, posloužila jsem jako akvárko. Rybičky však po chvíli KONEČNĚ vypustili zpátky do Moravy.

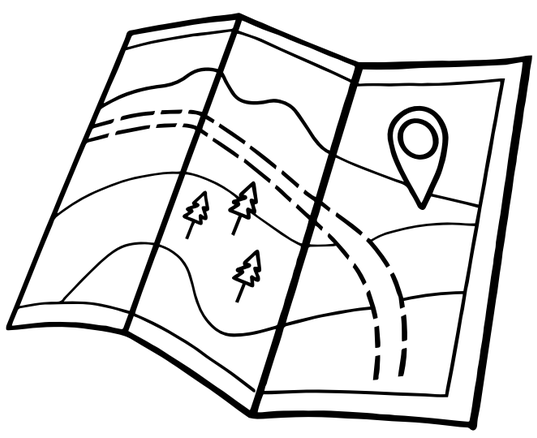

Anička Pluháčková, 8. B

Tajemný vzkaz

Poslední den prázdnin jsem našel ve schránce vzkaz: “Nesmíš to nikomu říct.” Ihned druhý den jsem zavolal svou partu – Mařku, Jirku, Barboru. Sešli jsme se na půdě u babičky, máme tam naši zašívárnu. Hned jsem jim řekl, co se všechno stalo: že se pohřešuje babička, můj nejhorší bratr mi rozkousal botu, ale hlavně to nejdůležitější: Přišel mi další divný vzkaz s mapou. Hned jsem jim to musel přečíst. „Gustave, musím Ti napsat příšernou věc. Vím, že jsem pro někoho po smrti, ale vlastně ne tak úplně. Musela jsem odejít, někdo mě hledá. Tady máš mapu a musíš najít starý barák, v něm jsem strávila dětství. Tam hledej, přijdeš na to, co to má být. Řekni o tom aspoň mámě. Pak jdi hledat, tady máš mapu.“

Hana Hrouzková, 8. B

9.B tvoří

Prázdniny očima kola

Otevřou se dveře od sklepa. Konečně vidím světlo. Vytáhne mě ven z hromady dalších kol. Už včera na mě naložila stan a plážovou deku. Podle toho, jak rychle se pohybuje, tak určitě nestíháme. Konečně jsme před domem. Dívka má na zádech velký batoh. Nečekaně na mě naskočí. Skoro spadneme a jsme pryč. Zajíždíme do neznámé ulice. Zastavíme u další dívky na kole. Začnou se spolu bavit. Kochám se okolím, na co asi čekáme? Aha, už to vím, přijíždí další člověk.

Vyjíždíme. Projedeme městem a ocitneme se na hladkém povrchu. To moje kolo potřebuje. Asi po hodině s šesti přestávkami (vypadá to, že nemají moc dobrou fyzičku), uvidím vodní hladinu. Zastavíme, moje dívka ze mě vše sundá. Hodí mě do křoví – to jí nikdy neodpustím! Přimáčknou nás k sobě a uzamknou zámkem. Dívky se šly vykoupat a pak spaly na dece. V pozdním odpoledni nás vysvobodily a naložily na nás náklad. Cesta zpět mi připadala nekonečná. Možná proto, že jsme jeli ještě pomaleji než tam. Byl to skvělý den.

Eva Ostřanská, 9. B

story time

Krysa v New Yorku

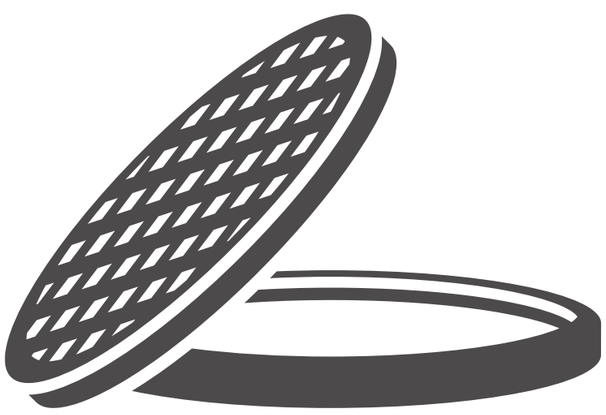
Když žijete jako krysa, nemáte moc možností na výběr, jaký život žít. Můžete se prosadit jako nejsilnější, nejnebezpečnější krysa v celým New Yorku a všichni vám budou nosit jídlo a všelijaké vychytávky ze světa lidí. Sedím na obrovské hromadě plechovek, prázdných konzerv od plesnivého jídla a k nim se ženou krysy, co mu nesou vše, co si zamane. Když nic nedonesete, anebo to podle krysy na trůnu bude pod její úroveň, banda tlustých krys, co slouží Císaři jako ochranka, vás hodí do čističky odpadních vod.

Za Císaře se mimochodem prohlašuje ta krysa na trůnu. V mém případě nejste ani Císař, ani ochranka, ale jenom ta krysa, která nosí jídlo a krámy Císaři. Jasně, pokusy o svržení Císaře se konají dennodenně, ale ať už Císaře svrhnou, nebo ne, stejně na trůn nastoupí podobně chamtivá krysa, kterou za pár dní svrhne nějaká jiná. Takže já budu nosit jídlo, než si užívat dva dny slávy.

Teď zrovna vycházím ze síně, to je ta místnost s hromadou, na které sedí Císař. Stékají se sem snad všechny kanály z New Yorku. Vymotat se ven není těžké, stačí si vybrat jakýkoli poklop, který nevede na Time Square a jiné velké ulice. Čím více pavučin na poklopu je, tím spíš se vynoříte v zatuchlé uličce. Anebo máte smůlu, protože pavučiny jsou na všech poklopech a vás přejede auto. Taky chcete jít tam, kam se nežene hromada jiných krys bojících se o život. Co si budem, nechcete skončit v čističce. Já jsem se naštěstí vynořil zrovna v té nejzatuchlejší uličce v celém New Yorku. Chci najít aspoň kousek plesnivého sýra nebo chleba. U krys to funguje tak, že čím smradlavější, tím lepší. Prostě milujeme tu chuť plísně. A ani si nezkoušejte schovat si něco pro sebe, jinak taky skončíte v čističce.

Já měl takové štěstí, že v té uličce byl zadní vchod do pizzerie. Můžete to risknout a jít dovnitř a vzít třeba celej kus pizzy. V tom případě by vás Císař poslal do nejvyšší třídy a bydleli byste si šťastně až do smrti. Pokud by vás nezabila uklízečka v pizzerii nebo nezašlápli kuchaři nebo vám to po cestě zpátky neukradla jiná krysa. No šance je malá na ten krásnej život a mě to za ten risk nestojí. Radši vezmu kus plesnivého sýra z popelnice a budu doufat, že neskončím v čističce.

Šimon Vyskočil, 9. B

Rozhovor s Ilonou Táborskou

rozhovor

1. Jak dlouho už na naší škole učíte a co vás za tu dobu přivedlo k tomu, že jste tady zůstala? Na naší škole působím již přes dvacet let. Nastoupila jsem v roce 2005, kdy jste ještě nikdo (z 9.B) nebyli na světě. Odhodlání zůstat v této ZŠ posílily skvělé vztahy s kolegy.

2. Proč jste se rozhodla stát právě učitelkou angličtiny a co vás na tomto povolání učitele baví nejvíc? Na základní škole mi to občas říkali. Že budu učitelka. Nemyslela jsem si to, ale jazyky mne bavily, a zejména pobyt v USA rozhodl, že angličtina se pak stala mým oblíbeným předmětem. Později jsem si jej společně s češtinou vybrala ke studiu na Pdf UP Olomouc. Líbí se mi, jak snadno je předmět dětmi přijímán, je oblíbený a jeho výuka je snadná, řekla bych...

3. Co vás na učení angličtiny baví nejvíc a co byste chtěla, aby si žáci z vašich hodin odnesli kromě samotné znalosti jazyka? Baví mě, že je všude kolem. Není možné se v životě angličtině vyhnout. Znalost AJ dnes už není výhodou, ale očekáváním. Výuka angličtiny musí být praktická. A když budou mít hezké vzpomínky, stačí to.

4. Jaký je váš nejhezčí moment nebo vzpomínka za dobu, co na naší škole učíte?
To je těžké, hezkých momentů bylo hodně. Vlastně každý den přináší něco pozitivního. Nejsilnější emoce však vzbuzují asi rozlučky s devátými třídami. A když někomu skutečně pomůžeš, nemyslím učení, myslím podporu poskytnutou dospělým člověkem dítěti, to jsou také silné chvíle.

5. A naopak – zažila jste u nás nějaký opravdu vtipný moment, na který dodnes ráda vzpomínáte?
Bývaly doby, kdy mi žáci chystali různá překvapení, líčili pasti, vymýšleli "pranky," bylo to však nevinné a vtipné. Dost jsme se nasmáli.

6. Jaké nejzajímavější místo jste během svých cest navštívila a čím vás zaujalo?
Pokud máš na mysli cesty do zahraničí, tedy školní zájezdy, v posledních letech, pak to byl určitě skotský Edinburgh a oblast západní Anglie, část Cornwall, kam jsme zamířili letos v květnu.

7. Kdybyste si mohla vybrat jakoukoliv zemi, kam byste se chtěla ještě podívat, která by to byla a proč? Zřejmě nějaké exotické místo. Papua Nová Guinea třeba?? Divoká a nedotčená příroda, pokud to tak ještě skutečně je...

8. Čtete ráda knihy a posloucháte hudbu v angličtině? Pokud ano, jaká anglická kniha, píseň nebo interpret patří mezi vaše nejoblíbenější? Čtu teď spíš české autorky, ale chystám se na knihu od Carolyn Jess Cook v angličtině. 🎶📖

9. Jste na naší škole spokojená natolik, že byste tu chtěla učit i za několik let? A co máte na naší škole nejraději? ❤️
Jsem spokojená. S něčím víc, s něčím méně, ale snažím se vidět ta pozitiva. Mám opravdu ráda své kolegy, ti by mi chyběli skutečně moc. Ale víš, jak se říká, člověk míní, život mění. Uvidíme, co budoucnost přinese...

Rozhovor se svou oblíbenou učitelkou vedla Adéla Tichá, 9. B

Rozhovor s opalovacím krémem

Reportér: „Dobrý den, pane Opale, chcete nám říct něco na začátek?“
Pan Opal: „Dobrý den přeji vám všem. Na začátek chci podotknout, že tento rozhovor může být trochu smutný.“
Reportér: „Dobře. Moje první otázka je: Co se děje, když jdete s majitelem na dovolenou?“
Pan Opal: „Dovolená je jedno z nejhorších období v roce. Na začátku se mažou tak moc, že vypadají jako upíři. Při konci jsou ale červenější než zralé rajče. A teprve když přijedou domů, zjistí, že jsem strávil většinu času v ponožce.“
Reportér: „A co děláte třeba na táboře?“
Pan Opal: „Ach, to ne! Děti na táboře! (plácne se po čele) Těm nás zabalí maminka. Celý tábor se nemažou a když jdou na výlet, tak si mě, aby se neřeklo, dají do batohu, kde jim většinou tím vedrem prasknu. Pak mají celý batoh od opalovacího krému. Hrůza.
Reportér: „To zní strašně. A co přes zimu? Co se s vámi děje?“
Pan Opal: „Nejlepší čas. Mám klid. Dají mě do poličky až do léta, kdy to zase začíná.“
Reportér: „A teď se vás zeptám na trochu osobní otázku. Jaký stupeň opalovacího krému je ten nejlepší?“
Pan Opal: „To je skvělá otázka! Podle mě 75 jako jsem já. 25 používat, když lyžujete a svítí slunce. 50 je ideální pro děti, ale když chcete ten úplně nejlepší, tak si dejte 75.
Reportér: „Děkujeme, to bude pro dnes vše. Nashledanou!“

Olga Loydlová, 6. A

PARADISE

Léto v ráji

Byl listopad, bylo chladno, padalo listí a pomalu se blížila zima. S rodinou jsme chtěli vyrazit na dovolenou někam do hor, ale nevěděli jsme kam. Švýcarsko, Rakousko nebo snad Itálie? Nakonec jsme se rozhodli pro Rakousko, kde budeme navštěvovat různá městečka a vesnice.
Uplynuly dva týdny a my už měli zítra vyjíždět. Sbalila jsem si různé svetry, bundy, mikiny a dlouhé kalhoty, protože jsme jeli do hor, kde se teplé oblečení hodí.
Vyjeli jsme ráno, protože cesta byla opravdu dlouhá. Jeli jsme přes Vídeň, kde byly různé zácpy a nehody. Do půl hodinky jsme byli u dlouhého tunelu. Pořád bylo chladno, ale když jsme projeli celým tunelem, tak jsme nevěřili vlastním očím. Teploměr v autě najednou ukazoval 27 stupňů a my jsme nevěděli, co se děje. Všichni chodili v letních šatech, kraťasech a lehkých tričkách. Někteří se jen tak procházeli, někteří byli u vody se zmrzlinou v ruce.
Byla to nezapomenutelná dovolená!

Tajemný papírek

Poslední den prázdnin jsem našla v kapse kus papíru s nápisem: „Nesmíš o tom nikomu říct.“ Zděsila jsem se, bála se to otevřít. Hned jsem běžela za holkama, abych jim řekla o tom papírku. Ale stejně jsem jim to nemohla říct, protože jsem si ho ani sama vlastně neotevřela.

Den pokračoval a já pořád měla papírek v kapse a bála se ho otevřít. Odbilo pět hodin odpoledne a já si konečně sedla a začala pořádně přemýšlet, co by se tam mohlo psát

Napadaly mě různé návrhy: že mě někdo sleduje, že mě chce někdo zabít atd. Ale jeden nápad mě nenapadl, a ten tam právě byl.

Odbila desátá hodina večer a já se rozhodla, že půjdu spát. Ale předtím ještě přece musím otevřít ten záhadný papírek. Přemlouvala jsem se asi ještě dalších dvacet minut. Stále jsem přemýšlela, co by tam mohlo být. Nakonec jsem došla k závěru, že fakt nevím.

Připravte se! Otevře se to za 3, 2, 1... Papírek jsem otevřela a zděsila se, protože v papírku stálo: „Zítra je 1. září, a to znamená, žeee začíná škola.“ Všechen strach ze mě opadl, ale zároveň jsem byla naštvaná, že jsem na takovou věc musela čekat celý den. Šla jsem spát s klidem na duši.

Natálie Bulvová, 8. A

Možné je všechno

Čau kamaráde,
posílám Ti pohlednici z místa, kde neexistuje škola a všechno je zadarmo. Bydlím ve velkém, krásném hotelu u pláže s názvem: Možné je všechno. A představ si, že v tom hotelu se neplatí.
Jediný nedostatek je, že nevíme, kdy se vrátíme. Chtěl bych Ti ještě napsat, ať si to užiješ v Olomouci - v místě, kde je škola, a všechno se platí.

Ať se Ti daří.

Brzy napiš
Erik

Erik Dubický, 8. A

